

N:o 6.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 26 februari 1889.
— — — — Andra Kammaren den 26 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, med förslag till lag angående
ändrad lydelse af 117 § 2 mom. i konkurslagen den 18
september 1862.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 10, punkten 2).

Till Konungen.

117 § 2 mom. i konkurslagen har följande lydelse:

»Utgår fordran med förmånsrätt, njutes derå full ränta till den dag, som för utdelning bestämmes, der borgenären ej dessförinnan fått uppbära betalning; dock gälle ej i in-tecknad fastighet förmånsrätt till ränta, som upplupit före den dag, offentliga stämningen gafs, för längre tid än tre år. Är för fordran, hvarom nu sagdt är, ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå ränta till fem för hundra om året derå beräknad från den dag, den offentliga stämningen utfärdad blef.»

Deremot lyder 17 kap. 9 § 1 mom. handelsbalken, enligt förordningen den 16 juni 1875, sålunda: »Har någon in-teckning i gäldenärs fasta egendom; ege näst efter de fordringar, hvarom i 6 § för-måles, förmånsrätt i samma egendom från den dag, in-teckningen vid rätten söktes; dock gälle ej förmånsrätt till ränta, som före utmätning eller

början af konkurs upplupen är, för längre tid än tre år. Är fast egendom intecknad för fleras fordringar, och räcker den ej till för alla; hafve den, som äldre inteckning eger, företräde. Hafva flera inteckning sökt å en dag; ege lika rätt.»

Derest offentliga stämningen i konkurs alltid utfärdades samma dag konkursen började, såsom förhållandet är då gäldenär sjelf söker att få sin egendom till konkurs afträda, vore stadgandena i ofvan anförda lagrum icke stridande mot hvarandra; men när borgenär söker, att gäldenärs egendom skall till konkurs afträdas, kan oftast den offentliga stämningen icke utfärdas samma dag konkursen skall anses börjad. Det kan till och med hända och har äfven händt, att flera månader förflyta emellan konkursens början och den offentliga stämningens utfärdande. Här af är uppenbart, att ofvannämnda lagrum innefatta olika stadganden rörande samma rättsförhållande. För undanröjande här af har Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet blifvit gjord, för sin del antagit följande

Lag

angående ändrad lydelse af 117 § 2 mom. i konkurslagen den 18 september 1862.

Härigenom förordnas, att 117 § 2 mom. i konkurslagen den 18 september 1862 skall hafva följande ändrade lydelse:

Utgår fordran med förmånsrätt; njutes derå full ränta till den dag, som för utdelning bestämmes, der borgenären ej dessförinnan fått uppbära betalning; dock gälle ej i intecknad fastighet förmånsrätt till ränta, som före konkursens början upplupen är, för längre tid än tre år. Är för fordran, hvarom nu sagdt är, ränta ej utfäst och viss betalningstid ej heller bestämd; varde ändå ränta till fem för hundra om året derå beräknad från den dag, den offentliga stämningen utfärdad blef.

Stockholm den 26 februari 1889.

Med undersätlig vörndnad:
